

Ούτε θυμάμαι τι έψαχνα. Στα πρώ τα μεταπολιτευτικά Επίκαιρα της Πάπυρος Πρες. Πριν από 43 χρόνια, τεύχος 322, πρώ τη εβδομάδα (2- 9) του Οκτωβρίου του '74. Μέχρι που έπεσα πάνω σε επιστολή που έστειλε αναγνώ στις διαμαρτυρούμενος και παραπονούμενος για κείμενο αρθρογράφου του περιοδικού.

Ο αναγνώστης είναι τότε 37 ετών, έλκει την καταγωγή του από την πρωτεύουσα της Αχαιας και ταυτόχρονα αποτελεί έναν ταχύτατα εξελισσόμενο επιχειρηματία με την αντίστοιχη ισχύ. Ο δημοσιογράφος κατά δυο χρόνια νεότερος, ασκεί ήδη το λειτούργημα κάποια οκταετία, τα τελευταία πέντε όμως συντάσσεται και με την ιδιότητα του εκδότη. Στους χώρους τους, οι οποίοι έχουν κοινό τόπο, ξεχωρίζουν και οι δύο. Κάποιο τέταρτο του αιώνα αργότερα, αμφότεροι θα έχουν αγγίξει τις κορφές στους τομείς τους. Θα ορίζουν ομίλους. Εξ όσων φάνηκε αργότερα, υπήρχαν και άλλα που δεν όριζαν.

Οι δυο άνδρες συνδέονται με φιλία, όπως καταλαβαίνουν όλοι όσοι τους γνωρίζουν από τότε και όπως και οι δυο ομολογούν. Ο δημοσιογράφος - εκδότης, λοιπόν, γράφει ένα κομμάτι με τίτλο: «ο φίλος μου ο Α.....» στη στήλη του, που τιτλοφορείται «Ρόδα είναι και γυρίζει» και δημοσιεύεται στο τεύχος 318 (5 – 12 Σεπ. '74). Τέσσερα τεύχη αργότερα δημοσιεύεται η επιστολή του αναγνώστη - επιχειρηματία, όπως και η δευτερολογία του δημοσιογράφου - εκδότη. Χωρίς σχόλιο, παρατίθενται οι δημοσιεύσεις.

“Ο Άλεκος είναι γέγ”

«Ένας μεγάλος αριθμός άγνωστων της στήλης “Φιλίες” και “ΓΥΣΣΕΣ” του περιοδικού μας είναι εις θέαν να γνωρίζω ότι ο “φίλος μου / Άλεκος” δεν είναι κακόμοιρο αγόρασμα!»

Γνωρίζω ότι δεν είναι δυνατόν ο διασημότης ενός παρακλιού να έφαγη και να προλαβήσει όλες τις απαιτήσεις κατά τις οποίες οι διασκευές σχετικές και ενέργειες αποδοθούν στον χρονογράφο να βρεθεί να μη, θριασκονταί δέμα, να “παράση” τις άφιξεις του διασημότητας με παράτηρήσεις τις οποίες διαστρεφάει για να “βελτιωθεί”

Τι στο μέλλον και άληξη της ελευθέρως με την δηλωση της Άλεκος είναι έτι όπως στις διασκευές το έργο σας να καταστήσετε το περιοδικό μας εκφραστική της αλήθειας και του χρονογράφου και φίλο μου “καθαρά” να μη λαφύρα τη δημοσία, έτι στους διασκευαστές συμπαθεί. Ακόμα και την πρωτοτυπία εις βάρος των περιηγητών μου, τις όποιες κατά ορισμένα διαστρέφει, εις το κενό του “καμω” και με παραφορτισία επιταχισμένα (ολόγιο παρουσιάζει, για να είναι οριστικά “καμω”)

Κάποτε όμως οι νέες κτιοκαθάνουν τις τρεις ποιότητες. Ηβ και, να φροντίζουν να “κοιμηθούν” τις τρεις ποιότητες των, που έχουν στον στήμα τους ακριβώς αυτές τις σχέσεις των, να τους κινεί. Και άκοιμη, αυτή τη δημόσια (εξομολογήσει του χρονογράφου) από φίλο μου μπορούν να την εκτελέσουν, εις τη στιγμή που δεν έχει σφύρα, να μη τη λάβει, αλλά να υποστηρίξει (μερικοί από την “Βερούσκα”, “κίοντες” μέρος και γραφή τις άρες, που άσθεν, κάποιους, ρετες κρισεις από μένα, από τον άλλον Άλεκος και από τις άλλους, κοινωνία μας και κολοκαρδούς φίλους».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Καθαρός άπαντί

«Αδελφοί, με ποίηση στη φιλική όφραση επιστολή προέχεται από τον φίλο μου κ. Μανιατοπούλου, για να “καμω” οι φίλοι με ο υ κ ε ρ μ β ε ν η άπαντί, έτι των όσων φίλοι από το βάθος, μεταφράσεις ποιητικά που “πυλάει” εις την άφραση, (τα οποία φροντίζουν να κοιμηθούν) και “καμω” οι φίλοι από την Βερούσκα»

Είλικος κληρονομία με την επιστολή του κ. Μανιατοπούλου η φίλος εκδή των άλλων, διεννη και παρτην “καμω”

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΛΙΑΣ